

19 ж.

НА ФИЛЯХ ЛЮБОВИ

(ПОЕЗІЇ).

ОПІР

(ГАЛИЦЬКА ЛЕГЕНДА).

НАШІСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

Ціна 10 цт.

1916

НА ФИЛЯХ ЛЮБОВИ

(ПОЕЗІЇ).

ОПІР

(ГАЛИЦЬКА ЛЕГЕНДА).

НАПИСАВ

І. МУЛЯРЧИК.

Ціна 10 цт.

1916

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Можемо з похвалою сказати що наші люди (Русини-Українці) тут в Канаді взялись таки добре до читаня книжок та газет сим часом, однак не всі однаково користають з того що читають. Правда, що є багато таких книжок, що вони не вимагають від читача великої уваги коли їх читає, але є і такі, що треба дуже пильно уважати, коли читає ся їх, инакше читач дуже мало або і нич не скористає з того, що читав.

Мені довело ся почути недавно від одного читача, що він перечитав книжку і нарікав, що там якось не до ладу в ній написано і що не варта тих грошей, що за ню заплатив, хотій книжка була дуже добра...

Так і сю маленьку книжочку (переравно віршів), яку я написав для Вас, дорогі читачі, читайте уважно кожний рядок, кожний кавальчик, а скористаєте багато. То не ходить о те, щоби багато перечитати, а о те, щоби прочитати хоч би й дуже мало а розуміти те все як слід. Я вірю, що одно Євангеліє будь котре з чотирох є вартнійше за всі книги цілого світа, хоч там не дуже багато написано. Часом навіть лише одно реченє, о-

дна гадка, коли читач перейме ся до-
сконало нею, є вартнійша для него,
як коли би перечитав і найбільшу
книгу а без застановлюваня ся над
тим що читав.

В наших людей суть великі скар-
би, тільки лежать там десь на дні ду-
ші... і не кождий їх шукає: а їх вар-
та би шукати й шукати.

I. M.

З нагоди Різдва.

Зоре моя вефлеємска
Зійди над землею
І вкажи нам справжній скарб той
Зійди я тя молю.

Бо на дармо ми шукаєм
Щастя на сїм світі
Бо тут все марне дочасне
Тутки на сїм світі...

О, Ісусе, світло наше,
Ти зоре із неба...,
Витай-же нам Спасителю
Найдоросший скарбе.

—o—

Доля України.

Земля її ізрошена
Кровю та сльозами,
Густо трупом засіяна
Найбільше синами.

Плачуть мужі за жінками,
Жінки за мужами
Дрібні діти сиротами.
Помежи чужими.

Страшний стогін всюди чути,
Страх і смерть гуляють,
Бідні жінки з діточками
З голоду вмирають.

Потолочив град їм збіже,
Ворог спалив хати,
Мусять жінки з діточками
В ямах ночувати.

От таке то мамо добра
На твоїй землиці
Така доля вже судилась
Моя голубище...

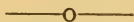

В тяжких хвилях.

Прийдіть до мене всі зне-
можені та отягчені, я вспо-
кою вас. (Мат. 11,28).

В часі, коли душу обіве сум,
Одчайне, печаль;
Коли снуєсь довкола тебе шум
Лету незвісних хвиль...

В годину тую звернись до Христа
Вчуй його прохання —
А Він добрий здійме з тебе пута
І змиє страждання.

До молитви.

О, моя ти сердечна молитво!
Ти мені єдина помагала,
Ти мені одна сердечна була
В моїй тяженькій дорозі житя.

Чи на Україні малим бувши,
Чи в широкої Канади стінах.
Ти мені не відмовила місяця
Літати з тобою у небеса.

Тобою лиш я живий душою
(Бо в душі ти тугу розбиваєш)
І у мені серце весняною
Ранною порою звеселяєш.

Про сміх сказав я: дурниця; а про
Радощі: що з вас? (Екк. 2:2)

Минають години, дні й ночі
А з ними — лихо, то добро;
Переходять тіни, то лучі,
Раз зимно серцю, раз тепло.

Нераз в серцю скаже чоловік:
Ось добро й щастя, ось воно...
Тішу ся я, голублю... аж зирк —
А його нема... геть щезло.

І знов потіхи шукаю
Деб серце звеселить,
Щоб не блукати в одчаю,
Щоб душу вдоволить.

Пчола.

З цвіточка на цвіточок,
З цвіточка на цвіточок,
І летить до улія:
Спряче там свій медочок —
І летить знов на поля.

І так цілий день вона,
Отся мушка невидна,
Пильненько працює;
Ся животинка марна
А як пильно працює.

І так одна і друга,
Одна одній подруга,
Глянь: і повно в них добра...
Се їх життя дорога
Пильнувати для добра.

Щож ти марнотратнику
Скажеш на сю практику?
Поглянь на малу пчолу!..
Вона вкаже тактику
І не забувай малу.

Чарівник.

(Присвячую моєму тов.
Н. Залозецькому.)

Коби я був сподівав ся
Що з тобов здиблю ся,
Буб-бим з дому не виходив,
Або десь ховав ся.

А то здібав ся з тобою
Взявесь мя за руку
І поглянув мені в очи,
Щоб мні завдать муку

Від колим з тобов здібав ся
Раз у раз скучаю,
Хтїв бим з тобов всегда бути
Чому? сам не знаю.

Тільки се мені в голові,
Що хлопець прегарний,
Постава го симпатична,
А слово приємне.

Нащось очарував мене,
Я питаюсь тебе?..
Ох товаришу! — як люблю
Як люблю я тебе!..

Мій спомин.

Річка і верби понад річкою,
Городи й хати простяглись,
Понизше млин, а дальше левада
Й потоки з річкою зійшлись...
Отсе те місце, де мої ноги
Уперве ходити взялись.
Братя і сестри, родичі милі,
З дітьми там весело грав ся;
Неначе есице миле на весні
Тихо, щасливо всіхав ся.
Не знав, яка судилась нам доля —
Що буду слізьми вмивав ся...

Пісня поета.

Місяць із звіздами
По небі сіяють,
Шепчуть з деревами
В воду заглядають.

І цілують квіти,
Мов би свої діти,
А квітоньки дишуть
На них ароматом.

Може вони радять
Про вселюдське щастє,
Бо все ся всіхають
Між собов моргають.

У таку пору я
Люблю підкрататись.
Все те малювати
Й душею радіти

Й з ними разом Бога
Я сердечно прошу
За спокій на землі
І о царство Боже.

Пісня самотного.

Стою над водою,
Один самотою
З тяжкою тугою
Думками мандрую.

Зефірець збудив ся
Листячко шепоче
Птичка десь зиркоче
В хмару місяць скрив ся.

Летить моя думка
Усюди по світі —
Шука в людий щастя
Потіхи серденьку...

Довго наліталась
Усюди по світі...
Сіла відпочити
До серця тулитись.

Нема в людий правди?..
Так-же се нічого —
Турбуватись довго
Не варта, не буду.

Суть у мене гори,
Зелені діброви,
Птиці щебетливі
Лукки широкії.

В горі місяць, звізди,
Що світять усюди,
В воді ся кунають
Думки забавляють.

Я з ними є рідний,
Я з ними щасливий,
Бо в них лжи не має
В них сам Бог витає.

В пам'ять 100 літнього ювілею
Т. Шевченка.

Днесь загомоніла ціла Україна,
Забилось живійше у народній груді
Живучеє серце на спомин великий,
Про рідного сина, дитя своє любе.

Давно він покинув свою Україну.
Душаж його з нами, літає орлом
Понад Україну, полями, степами,
І шепче нам вічний, живучий псалом

І кличе нас стати на панів лукавих,
Підняти ся сміло всім на супостата,
Бо аж в той час прийде і воля і доля,
Як на Україні не стане вже ката.

Слава тобі батьку, пророче великий,
Ми раді сповнити святу твою волю,
Про се тобі скаже Дніпро наш пре-
славний
Про нашу ю працю, про України до-
лю.

Гей прилинь вітре із Чорного моря.
Дай нам наді і сили,
Щоб заповіти Сина України
Ми скорше і красше сповнили.

I.

Долину зітхання
Долину сліз...
Переходжу тепер
Заблудів ліс.

І чую довкруги
Прилесний клич,
То демонський регіт..
»Не зробиш нич...«

Но луч против мене
Спадає з гір
Хоч ворог пробує
Затемнить зір.

І прямую туди
З відки луч б'є,
Бо там мій скарб цілий
Житє моє.

II.

Похоть каже мені »так«,
Правда каже »ні«...
От таке доводить ся
Слухати мені.

Гарні обидві вони,
Обі принадні...
Но одну я виберу
На всі мої дні.

III.

Тихо, тихо серця думки,
Тихо мої любі...
Чи ж не знаєте, що у світі
Суть всілякі люди?..

Чи ж не знаєте, що й я самий
Був собі ледачий?...
Тому ж тихо серця думки
Я з вами охочий...

Мені хтілось з вами разом
Троха потужити
Тай порадитись із вами
Що маєм робити.

То не штука нам плакати
Кивать головою
То треба нам добро сіять
Рукою своєю.

Поміж люди добро сіять
Зерно ідеалу...
Воно мусить зійти колись
На Божую славу.

А так сохнуть і плакати
На всіх нарікати,
То що з того уродить нам
Що будем збирати?

Отже стиха мої любі
Розкидуймо зерно
Бо так мені вподобалось
Що так воно гарно.

IV.

Кожда жилка, кождий нерв
У мене співає;
То співає, то брентить
Хоч долі не маю.

Ви плачите? подивіть ся
На сі струни мої!
Лиш погляньте, послухайте
Сеї арфи мої.

Може плач ваш замінить ся
У усміх рожевий
І скажете мені тоді
Бравий хлопець, бравий!

V.

Мов з Едому як сніг білий
Голуб прилітає
І сідає на мій столик
І мене витає.

То крильми мя полоскоче
То дзюб наставляє,
Щоб попестить ся з ним троха,
Неначе мовляє.

А як вже нашепче мені
Що писати маю
Оглядаюсь кругом себе
А його не має.

VI.

Народе мій рідний,
Брати мої:
Як щиро вас люблю
В душі моїй.

Всю молодість мою,
Весь цвіт життя
Жертвую для вас я
Мої брата.

Ох, як люблю вас я
Без ушину;
За вас страждать готов
До загину.

VII.

Я чув, що десь з відси далеко
За горами, за водами,
За дрімучими лісами
Виплива жерело маленьке.

А те жерело чисте як кришталь
То цілюща вода
А вода та лічить всякий біль
Усякого рода.

Коли на тім жерелі стереже
Змій девятиголовий,
І кого побачить, — спостереже
Той мре нещасливий.

Якби я міг тої води дістать
Для вас з розбитим серцем?
Як би я міг тої води дістать
Для вас з розбитим серцем...

Любов.

Попад цвіти найгарнійша,
По над перли найдорозша
В цілім світі, — є любов;
Бо де любов там все цвите
Бо де вона все знайдете
Всяке щастя йде горов...

Підслухане.

Ой збіднів я тепер дуже
Один вповідає...
А чому — яка причина
Другий го питає.

Та от тому ще рік назад
Мав пять сот долярів...
Гей ти чуєш! кажу жінці
Підем між ф'армерів;

Може все буде там лучше
Ніж в сурах робити —
Возьмем гомстед, вставим хату,
Будем газдувати...

Щож робити жінка каже
Та нехай вже буде
Таже якось там живуть
І другії люди.

Взяв я гомстед, ставив хату,
Купив плуг, борони,
Купив два воли дві корові,
Купив щось дві свини.

Добре, зачав я орати,
Зорав кілька акрів
Заволочив і засіяв
Тих вже кілька акрів.

Та ба! аж одного ранку
Входжу я до стайні
Мені воли лежать здохлі...
Я сплеснув в долоні.

Та ж я ними робив вчора
І здорові були
Загнав в стайню їх здорових,
А через ніч здохли

Ну, так щож уже робити
Як не маю долі?
Та бо в кілька день пізнійше
І корови здохли.

Так і свині, і все пішло
Лишивсь без скотини
Щож тоді мені робити
Вже без худобини?

Гроші видав на се, на те,
Других вже не куплю...
Нащож мені вже тут бути
На пустому полію.

Продав же я плуг, борони
Моємо сусіду
І не заплатув ще мені
Аж за рік мав згоду...

Написав я лист до сестри
Прислала м'ні тикет
Лишив хату і той гомстед...
Щож було робити?

Тепер я вже отут в місті
В сестри пробуваю
Так бо щож, семеро дітий
Й роботи не маю.

От таке то моє щасте
Тяжко буде жити
Коби то хоч як до весни
Міг перетягнути.

—Алеж то велике диво
Другий йому каже —
Що так нагло все погигло
Що то бути може?

Правда диво мнлий брате
Лиш одну річ знаю,
Що мусів хтось щось зробити
За се присягаю.

— Та хто що би міг зробити
Той відповідає;
Якісь чари, чи що таке
То усе пусте є.

— Пусте — а я вам розповім
Отсе що я знаю..
Історію памятаю
Ще з старого краю.

Вулицею йду сампй раз
А було то в ночі
До старої тоді ходив
Я ще парубочив...

Дивлюся йде навперед мене
Щось троє людей..
Моя нанашка і ще два..
Ну, звичайно люди.

Алеж дивлюсь вони стали
І щось розмовляють
Далі одного з між себе
Кудись посилають: —

А лиш з межі вікон римкни
Так нанашка каже.
А я сховав ся за вербу
Що то буде кажу?

А той пішов до одного
'Сподаря під стріху
Витягнув там щось три стеблі
Й вертає в поспіху.

Дав тих три стеблї нанашці
Вона їх спалила
Побалакала ще щось
І далї поплила.

Приходжу тоді до мої
І її розповів:
Так і так бачив — але мовчи
Я її заповів.

На другий день рано чую
А в того богача
Вже згинуло три корові
Таки тої ночі.

І не хотїв бач нікому
Се розповідати
Щоби мені ще по судї
З отсим не блукати.

А ти мені вповідаєш,
Що то все пуге є... —
Тепер бачиш, вповів-єм ти
Що воно і те є.

ОПІР

(ГАЛИЦЬКА ЛЕГЕНДА).

ОПИР.

(Галицька легенда).

Одного пізнього осіннього дня полявав в не дуже далекім від свого дому лісі один ще молодий селянин. Ходив він шукав від самого ранку, що би що найти — щоби вбити, але надармо... вже і вечеріє, а він ще нічого не вбив... сам собі дивуєть ся: ану ще піду туди в ту сторону, може що там знайду — каже до себе і подавсь дальше в гллуб ліса. Походив ще там — пошукав, і однаково не міг нічого побачить — ніякої дичини, щоби встрілить...

В кінци постановив вернутись до дому. Не пощастило ся нинька мені так що робить? — каже до себе... Йде він і йде, — та ба!... се не тота дорога, що йшов нею з дому. Оглядаєсь — ні, не тота... Я заблудив... А тут вже й ніч захопила і стемніло так, що хоч в леце впали то би не побачав хто. Попробував він ще кілька разів знайти свою дорогу, ходячи то в зад то в перед, але не міг. І вже став безрадний — оглядаєть

ся довкруги... аж нараз глиш! а з між дерев блищить якесь світло. Ну, добре, гадає владуваний селянин; там мусить бути якась хатина і хтось там живе із хрещених..., піду туди, то хоч може переночую там, розпитаю до села дорогу, а рано подякую їм і з Богом... Приходить він ближше, і справді побачив він маленьку з одним віконцем хатину, а в ній блищало маленьке світелко... Він під двері, зачукав, хтось відізвав ся з се редини, а він увійшов...

Здорові були дідусю! — так він поздоровив діда, котрого побачив одинокого в хатині, сидячого коло горіючої печі (гріючого ся), і кутив люльку.

Дід відповів на його перші слова... Він був з лица червоний і дужий як медвідь — із сивою аж по поясе бородою.

Селянин розповів йому свою пригоду що з ним стало ся і просив чи би він не позволив йому в него переночувати до завтра...

— Сідай сину на огсей ослін коло печи (вказуючи місце) та погрій ся

а я тобі щось скажу, — говорить дід.

Я тебе не можу в себе переночувати, бо я самий в дома не ночую. От погрій ся троха, відпочинь, а за хвилю ми десь маєм вандрувати обидва... бачиш онту барилку? (вказуючи пальцем на якусь бочілку, що стояла в куті) ти мені мусиш помогти носити її сеї ночі...

— А куди то ми маємо іти і пощо з тою барилкою діду? спитав селянин — може в село, то би мені ще й лучше, бо там жінка з дітьми буде журити ся в дома як мене цілу ніч не буде з польованя.

— Так, в село, — каже дід — але ти мені мусиш помогти в селі доки я не скінчу свій інтерес, — добре?

— Та вже як вам треба помогти, то треба, я сим і радий, бо я буду скорше дома.

Вкінци дід встав, одягнув ся і сказав, щоби брав ту барилку на плечі і йшов з ним бо вже час...

Взяв селянин ту барилку на плечі вийшли з хати і пішли, дід вперед а

той за ним. Так вони йдуть, та йдуть то якимись ярами, то горбами, то попри якісь багна, що аж страшно дивити ся — яких той селянин з роду не бачив...

Коли йшли так вже із дві години, селянин поглянув на перед тоді і побачив вже село і опамятав ся цілком де він є... Вже і в село увійшли — переходять вулицями, вкінці дивить ся селянин, а дід прямує до коршми, що стояла собі під горбочком. Увійшли оба до середини — світла в коршмі нема, а похід лави хроніли п'яні — котрі ще з вечера добре попили ся і позаспляли. Здоймив дід ту барилку з плечий селянина, добув голку десь коло себе і приступив до одного п'яного, вколів його голкою в мізильний палець — наточив в барилку собі з него крови, і приступив так до другого, третього і всі так перепустив... Завдав знову барилку селянинови на плечі і пішли до другої коршми, де знову дід наточив крови в барилку з п'яних. І так вони обійшли всі коршми в тім селі, котрих було щось з вісім, і дід собі наточив повну барилку крови з п'яних.

Коли вже вийшли з послідної коршми на вулицю, тоді дід взяв від селянина ту барилку, подякував йому за поміч, а когут в той час — кукуріку! куруріку!... селянин глянув, а діда нема перед ним, щез...

Тому то як п'яний чоловік витверезить ся, то чує якусь нудьгу коло серця, біль голови і на лиці виглядає блідо. Так тому, бо як він впе ся до безтями і засне, тоді опир приходить до него і наточує собі з него крови.

ДОДАТОК.

Світ без нас, людий, міг би обійти
ся, а ми без світа не можем..

Ми приходимо на світ звичайни-
ми рабами сего світа, він має власть
нас мучити і вбивати (гріхом) кіль-
ко йому захоче ся... однак коли ми
відродимо ся душевно, то можемо
стати правдивими дітьми божими.

Світ, се вузка, кругла клітка; ко-
ли дивимо ся в даль, то далеко не мо-
жемо бачити; наш зір кінчить ся на
горизонті; та коли будемо вдивляти
ся в гору — в чисте, погідне небо,
то можемо бачити безчисленні різні
красоти »могучества«, яких на зем-
ли людське око ніколи не побачить і
одної з них... От там то нам і дивити
ся...

Чоловіче, дні твої вичислені тобі
і не багато їх: тому вважай, щоби те
бе світ не опукав і щобись не видав
їх на марноту.

☞ ЧИТАЙТЕ ☞

КАНАДИЙСКИЙ ФАРМЕР

Найбільша і найпопулярніша українська часопись в Канаді, заснована 12 років тому назад: найбільше розповсюджена від океану до океану.

Читачи знайдуть в ній всі найважливіші канадінські і загальні новини і багато різних цінних артикулів.

Оголошення в Канадійскім Фармері єуть найбільшим посередником між купцями а Українцями в Канаді.

ВИХОДИТЬ ЦО ТИЖНЯ

при 901-903 Main Street
Winnipeg, Man.

Предплата: для Канади — \$1.50 канладскіх доларів наперед; для (цього краю — \$2.00, а так само і для Случовних Держав.

Адресуйте всі кореспонденції:

Canadian Farmer

Box 3656 Winnipeg, Man.